

[Petra Petersen.]

problemet trænger sig på; det trænger til at løses ikke i en fjern fremtid, men nu. Derfor har min gruppe ved denne anden behandling stillet et ændringsforslag, der går ud på, at børnetilskuddet forhøjes til 300 kr. om året, at tilskuddet udbetales kvartalsvis til barnets moder ved socialministeriets foranstaltning, og at børnetilskuddet ikke må medtages ved beregningen af pristallet. Ved de af os her foreslåede ændringer ændres loven om børnetilskud fra at være en skatteteknisk foranstaltning, der medvirker til at gøre det lettere at få skatterne inddrevet, til en lov om et virkelig regulært børnetilskud.

Må jeg, inden jeg slutter, minde om, at landbrugsministeren ved første behandling af lovforslaget om rugbrødstilskuddet i sin svartale til ordførerne sagde, at en forudsætning for at ophæve tilskuddet — det var forøvrigt uden kamp, ministeren gik fra sit forslag om opretholdelse af det nuværende tilskud — var, at der blev givet familier med børn erstatning gennem et øget børnetilskud. Nu har vi fået betænkningen fra udvalget, og vi ved, at man dér er enig om, at tilskuddet til rugbrødet helt skal falde bort. Men hvad med ministerens løfte? Hvorfor har regeringen ikke foreslået en forhøjelse af børnetilskuddet på baggrund af det løfte, ministeren gav den dag? Kan man blive ved at holde befolkningen hen med løfter? Man lover erstatning, man kommer med løfter om en løsning af problemet ved skattereformen eller i anden sammenhæng, og hvad ved jeg. Man bliver stadig ved løfter. Er det holdbart i længden? Kan man blive ved at love og love, uden at det går op for befolkningen, at det er løfter, man ikke ønsker at indfri. Ved at støtte vore ændringsforslag vil såvel nye som gamle løfter blive opfyldt, og selvom partiernes ordførere her i dag har udtalt sig imod og afvist vore ændringsforslag, henstiller jeg til de medlemmer af tinget, der forstår nødvendigheden af, at man hjælper familier med børn, at medvirke til at opfylde de givne løfter og stemme for de af os foreslåede ændringer.

Oluf Pedersen: Da vi drøftede den økonomiske årsoversigt, var jeg inde på problemet om det offentlige forbrug, der var an-

givet til 2 058 mill. kr. i 1947, steget til 2 232 mill. kr. i 1949 og til ikke mindre end 3 415 mill. kr. i 1953. Hvis man ser bort fra, at priserne er steget, og regner det ud efter samme prisniveau, så er det en stigning fra 1949 til 1953 på ikke mindre end 30 pct. i det offentlige forbrug.

Jeg spurgte under debatten, om den højtærede minister — det var arbejds- og økonomiministeren — mente, at man burde tilstræbe, at denne udvikling fortsattes, men fik ikke noget svar.

Det kan være, at de her foreliggende forslag, der i pressen kaldes forslag om skattelettelser, som enkelte medlemmer her i dette høje ting og måske også nogle udenfor tror, vil ændre ved det forhold, sådan at man kan regne med, at nu bliver der sat stop for den fortsatte stigning i det offentlige forbrug. Sker dette ikke, må man forudse, at ganske uanset forliget fortsætter det med fuld kraft den gale vej.

De forslag, der foreligger her om nedsættelse af skatterne, går ud på en nedsættelse af skatteskalaen, der svarer til en nedsættelse på 50 mill. kr. Der vil vel ikke være noget urimeligt i, at skatterne, efter at de er kommet op på 5 milliarder og i 1951 pludselig blev forhøjet med 1 milliard, nu nedsættes med 50 mill. kr. Vi husker, at dengang man gennemførte disse Thorkil Kristensen'ske skatter, var der ikke brug for pengene til dækning af de offentlige udgifter, men man gennemførte disse skatter, fordi man syntes, at folk havde for mange penge, og ønskede at tvinge forbruget ned, forøvrigt med den virkning, at beskæftigelsen faldt til stor forundring for de uerfarne socialdemokrater. Den, som tror, at de forslag, som foreligger her, drejer sig om en skattenedsættelse med mindre offentlige udgifter som baggrund, tager vitterligt fejl.

Jeg tror ikke, det er meget forkert, når jeg siger, at den højtærede finansminister regner med en stigning af de offentlige udgifter på 300 mill. kr., og det var forud for det, der er sket i det sidste par dage, som tilmed bevirker højere lønninger og stigning af en række udgifter. Jeg tror ikke, det er meget forkert, når jeg regner med, at de offentlige udgifter i 1954 vil stige med en halv milliard. At skatterne måske ikke vil stige med en halv milliard, men på grund af de forslag, der her foreligger, kun vil